

UNCERTAINTIES / IMPROBABILITIES

Curator: Lorand Hegyi
07.09 - 27.10.2018

Guglielmo Castelli, Ugo Giletta, Juul Kraijer, Barthelemy Toguo, Sandra Vasquez de la Horra & Tinus Vermeersch.

Het werk van de kunstenaars die werden uitgenodigd om te exposeren in "Uncertainties/Improbabilities" is bijzonder authentiek en opmerkelijk omdat de kunstenaars een radicale focus leggen op het bevrijden van de verbeelding, en omdat ze hun visuele verhaal, dat telkens over iets onwaarschijnlijk en iets duisters handelt, situeren in een zeer brede en verregaande referentiecontext. De sensuele en fysieke aanwezigheid van hun visuele scheppingen is buitensporig en uitdagend; de intensiteit ervan werkt als een subversieve, bevrijdende, anarchistische en creatieve kracht die de schone schijn en de verleidingen ondermijnt van een wereld die slechts een leeg, betekenisloos, oppervlakkig en gemanipuleerd simulacrum is. De kracht van dit werk ontnemt het banale spektakel van de wereld zijn geloofwaardigheid en versterkt daarentegen de levendige invraagstelling die uitgaat van de referenties en narratieve bronnen.

Sommige kunstenaars verwijzen – direct of indirect – naar reeds bestaande mythische, historische en conventionele beelden, naar archetypische, cultische, symbolische of metaforische verhalen.

De tekeningen van **Juul Kraijer** brengen dramatische en intrigerende scenario's uit de Griekse en Romeinse mythologie tot leven, maar bieden ook een melancholische en intellectuele herinterpretatie van het manniërisme, of ze tonen hoe ze op een verontrustende, irritante manier door de psychoanalyse worden geannexeerd, waardoor de gesofistikeerde culturele metaforen hun primaire, oorspronkelijke, vitale antropologische relevantie herwinnen.

Tinus Vermeersch (kunstenaar van de galerie) opereert in de kunsthistorische context van de Vlaamse laatgotische, renaissance- en vroegbarokke periode. De focus van zijn werk ligt op het permanent verdraaien, buiten de logica om en op een manier die de toeschouwer uit het lood slaat, van ogenschijnlijk banale motieven uit de natuur en het alledaagse leven. Zo creëert hij subversieve sensuele metaforen van onzekerheid en onwaarschijnlijkheid. Zijn subtiele tekeningen en schilderijen geven toegang tot een verborgen universum van kleine, nauwelijks zichtbare en onopgemerkte realiteiten, die afgrondelijke, diep verontrustende, bijna angstaanjagende perspectieven van onbegrensde duisternis openen, waarin irrationele, onverklaarbare, onoplosbare processen en krachten onze wereld vormgeven. De verschrikking van het onbekende, de schok van het duistere, laten zich hier echter op een vertraagde, indirecte, stille manier voelen, zodat de echte confrontatie met de schokkende kracht van het onzekere zich langzaam in onze geesten nestelt, onvermijdelijk, onontkoombaar.

Op een heel andere manier weerspiegelt het werk van **Ugo Giletta** bepaalde middeleeuwse en vroegmodernistische referenties, in het bijzonder daar waar hij een nieuwe – en intrigerende, diep verwarrende – interpretatie van het sublieme aanreikt.

De singuliere trekken in zijn figuren zijn niet die van een of andere specifieke persoon. Ze vormen veeleer een visuele entiteit, ze krijgen een *raison d'être*, een suggestieve visuele aanwezigheid, zonder representaties van individuen of portretten van concrete personen te zijn.

Ugo Giletta toont dat het mogelijk is om entiteiten te creëren, die een visuele identiteit krijgen zonder personen te zijn met eigen karakteristieken of hebbelijkheden : zij bestaan als de kristallisatie van gedefinieerde elementen op de rand van het ongedefinieerde, angstaanjagende, deprimerende niets.

Het buitensporige en bijzonder sensuele universum van **Sandra Vasquez de la Horra** grijpt terug naar een mengelmoes van elementen uit de religieuze culturen en de mythische voorstellingswereld van Latijns-Amerika. Haar referenties gaan van katholicisme tot voodoo. Ze mengt diverse praktijken van zwarte magie met psychoanalytische thema's, ziekelijk-perverse scènes, waardoor een uiterst intense, suggestieve, verontrustende staat van permanente duisternis wordt gecreëerd, die enigszins aan het theater doet denken. Geweld en expliciet seksueel gedrag, religieus extremisme en het mysterie van tijd en dood, nieuwsgierigheid die het eigen ik ondervraagt en irrationaliteit smelten samen in deze pittoreske visuele poëzie.

Het robuuste werk van **Barthelemy Toguo** belichaamt archaïsche culturele houdingen en oude, diepgewortelde gevoelens van angst, onzekerheid en weerloosheid, maar getuigt tegelijk van een triomfantelijke, buitensporige aanbidding van leven en geluk, zintuiglijk genot en vruchtbaarheid, in een enigszins extatische vorm van mythische vereniging tussen mens en dier, natuur en cultuur, duisternis en licht. De permanente omzetting van menselijke lichamen in dieren, van planten in menselijke lichamen, van levenloze objecten in organische, levende lijven geeft uitdrukking aan de fundamentele verwevenheid van alle bestaande wezens en dingen, in een weigering om te zoeken naar exacte definities of duidelijke vormen : we zien als het ware de triomf van levendige, anarchistische, vruchtbare onzekerheid.

In het werk van **Guglielmo Castelli** vloeien binnen- en buitenwereld onweerstaanbaar, heftig en op een irriterende wijze in elkaar. Imaginaire en materiële lichamen, spirituele realiteiten en fysieke ruimtes, organische, levende, sensuele lichamen en anorganische, solide, stijve, soms zelfs strenge harde vormen zijn op een verwarrende manier verstrengeld. Dit alles creëert een emotioneel, zeer intens, zelfs passioneel scenario. We zien zachte, fluwelige, soms bijna romige oppervlakken, en onregelmatige, ongedefinieerde vormen, ergens tussen menselijke of dierlijke lichamen en objecten, planten, of architectonische motieven (muren, deuren, ramen, meubels). Ze roepen een vreemd, duister, onbekend universum van onwaarschijnlijkheden en onzekerheden op, waartoe we ons uitgenodigd voelen, waarmee we zelfs een zekere betrokkenheid ervaren, vanwege de sensuele intensiteit die uitgaat van een provocerende, onvermijdelijke, psychologisch diepgaande intimiteit. We worden ingepalmd door de suggestieve poëtische kracht en de uiterst sensuele aura van dit universum, en tegelijk kunnen we een gevoel van weerstand niet onderdrukken, omdat de duisternis van het beeld ons uit het lood slaat en het ziekelijk karakter ervan ons alarmeert: we vragen ons af wat de bestaansreden van het hele scenario is.

Lorand Hegyi is geboren in Boedapest en studeerde daar geschiedenis, kunstgeschiedenis en esthetica. In de jaren tachtig begon hij tentoonstellingen van hedendaagse kunst te cureren en wijdde hij een aantal kunsthistorische en theoretische geschriften aan het modernisme en het postmodernisme.

Kort na de val van de Berlijnse Muur werd hij uitgenodigd naar Oostenrijk, waar hij van 1990 tot 2001 directeur was van het Ludwig Museum in Wenen. Daar legde hij een belangrijke collectie Midden- en Oost-Europese kunst aan. In 1999 was hij curator van de tentoonstelling *50 jaar kunst in Midden-Europa 1949-1999* (Wenen, Boedapest, Southampton). Hij opende in 2001 het nieuwe museum voor hedendaagse kunst MUMOK in Wenen. In 2003 was hij artdirector van de Biënnale van Valencia en curator van de tentoonstelling *Solares*. Van 2002 tot 2006 werkte hij in Napels als artdirector van het PAN (Palazzo delle Arti Napoli), en van 2003 tot 2016 was hij directeur van het Museum voor Moderne Kunst van Saint-Etienne. Hij werd in 2009 door Frankrijk gedecoreerd met het Légion d'Honneur.

In 2017 werd Lorand Hegyi benoemd tot artdirector van het Parkview Museum te Singapore, waar hij aan de basis lag van een belangrijke verzameling hedendaagse Italiaanse kunst. In datzelfde jaar was hij curator van de tentoonstelling *Anish Kapoor - My Red Homeland* (Saint-Etienne) en van de tentoonstelling *The Artist's Voice* (Singapore).